

KIS HÍR LAP

— GYI TE, LOVACSKA! (Lásd a 392 lapon)

LIII. köt. 25. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. december 19-én.

AZ ÓDON VÁR TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MIKOR Flora azt vette észre, hogy a vendég körül-belől hazugsággal vádolja, hevesen föl pattant:

— Mamácskám, ne engedd, hogy engemet sértessen! Tudod, hogy én soha sem mondok hazugságot!

— Ezt valóban soha sem tapasztaltam, szolt a mama. Aztán a vendéghez fordult: Ha leányom azt mondja, hogy nem tudja, ki van ott a várban és hogy nem irt semmiféle levelet, azt el köll hinnem, mert lányom nem mondana szemembe valótlan-ságot. És megvallom, kissé kalandosnak is találom az egész históriát, kivált, hogy kegyed maga sem tud semmi bizonyosat, csak gyanítgat. Jó volna talán, ha előbb otthon nyomozná ki az igazat.

— Meg is teszem! felelt a vendég ingerülten. De ha az újabb nyom ismét ide fog vezetni, ismét csak ide jövök.

Izgatottan, haragosan távozott, úgy hogy Kálmánnak, ki az ablakból látta, nagyon feltűnt a dolog. Meg is kérdezte aztán Florától, nem tudja-e, ki volt ez a vendég és mit akart?

— Hogy ne tudnám? Hiszen azért jött, hogy engemet bepanaszoljon és vallasson a mama előtt. Képzeld, valami titkos levelet kerestem rajtam, amely, úgy mondja, a Kullancs nyakra-valójában volt.

Kálmán hirtelen félre fordult, mint ha keresne valamit és látszólag közönyösen kérdé:

— Ugy? És megtalálta a levelet?

— Dehogy! Az a baja, hogy nem tudja bizonyosan, csak gyanítja és rám gyaná-

zkodott, hogy titkos levelet csempésztem be a várba, nem tudom kinek; az a valaki pedig kivette a Kullancs nyakra-valójából és aztán tűzbe dobta.

Kálmán erre láthatólag fölvidultan fordult vissza és mosolyogva mondá:

— No, akkor hát rendben van a dolog.

Ámde Flora nem úgy vélekedett. Félig tréfásan, félig komolyan megragadta Kálmánnak az üstökét és türelmetlenül szolt:

— Kálmán, te az orromnál fogva vezetsz engem . . . én pedig ezt nem akarom. Mivel nem tudok semmi bizonyosat, hát nem is szólhattam, mert még talán ártatlanul bajba kevertelek volna . . . de hát mégis csak gyanakszom . . . Mondd, mi volt az a papiros, melyet bele varrattál velem a Kullancs nyakra-valójába?

Kálmán nagyot nevetett és szokatlan gyöngédséggel ölelte és csókolta meg hugocskáját.

— Floriczám, érd be azzal, hogy ilyen jeles és bölcs bátyád van, aki okos előre látással megmentett téged minden bajtól.

— Te mentettél meg?

— Nincs különben. Mert, ugy-é, nem tudsz semmit?

— Jaj, ne boszants! Persze hogy nem tudok!

— No's, mert nem tudsz semmit, tehát nem mondhattál semmit és így nem keverhettél bajba senkit: sem mást, sem magadat.

— De én akarom már tudni, mi az a . . .

— Pszt! Csak szép csöndesen, hugocskám! Maradjunk egyelőre a mellett, hogy nem tudsz semmit. Ez, lásd, nagy hasznodra van és ilyen módon még újabb jó szolgálatot tehetsz nekem.

— No meg ne

— Ne

hát mag

Ez már

Ez az

váncsi le

a türelm

mánnak

csak nem

megtenn

mondana

ban me

volna!

Jól m

és tréfá

— K

gyetlen

De hát

ben hag

mondd,

— M

játszani,

lak. Ha

pali szo

Dél felé

Flora

az újabb

testvére

volt ny

delelőtü

és ott t

Megle

lomtáro

szedte a

ide von

is hurez

olvasgat

— H

mit csin

— Nem! Semmit sem teszek többé, ha meg nem mondd, miben töröd a fejedet.

— Nem teszel semmit? Jól van! Akkor hát magam végzem, ami még hátra van. Ez már ugyanis a könnyebbik része.

Ez azonban szintén nem tetszett a kíváncsi leánykának. Nagy próbára volt téve a türelme; de ha már eddig segített Kálmánnak ebben a rejtelmes valamiben, hát csak nem hagyja most cserben? Még bizony megtenne Kálmán, hogy azután meg sem mondaná neki soha, micsoda titkos dolgokban mesterkedett. Az pedig szörnyűség volna!

Jól meghuzta tehát a Kálmán üstökét és tréfás kétségbe eséssel mondá:

— Kálmán, te . . . te borzasztó, te kegyetlen fiú vagy, hogy így meggyötörsz! De hát jól van. Ne mondhasd, hogy cserben hagyalak. Nem kérdezek semmit, csak mondd, mit tegyek?

— Most egyelőre menj szépen sétálni, játszani, mert később szoba-áristomba zárlak. Ha vissza jössz, ott találsz engem a nap-pali szobánk melletti lomtáros szobában. Dél felé minden esetre jöjj oda.

Flora megadással fogadta bátyjának ezt az újabb érthetetlen rendelkezését és kisebb testvéreivel kísétált. Hanem persze, nem volt nyugta, s a nap még messze állt a delelőtől, mikor ő már vissza tért a házba és ott termett Kálmán előtt.

Meglehetősen csodálkozva nézett szét a lomtáros szobában. Kálmán szépen rendbe szedte a szobát, a szomszéd nagy-szobából ide vonszolta be a divánt, meg egy asztalt is hurczolt be s kényelmesen elhelyezkedve olvasgatott.

— Hát itt vagyok! szólt Flora. Most mit csináljak?

— Hozz magadnak könyvet, hogy olvashass, mert különben unatkoznál. Arankának és Imrikének pedig mondd meg, hogy játszogassanak kedvökre, csak ide ne jöjjenek, mert nekünk kettőnknek itt fontos dolgunk van, magunkra csukjuk az ajtót.

Flora mind ezt pontosan teljesítette. Miután vissza tért és magukra csukta az ajtót, kíváncsian várta, mi fog következni. De Kálmán csak emyit mondott:

— Olvasgass és legyünk lehetőleg esőndesen.

Ezt a nagyon egyszerű feladatot Florának ugyancsak nehezire esett teljesítenie, kivált mert látta, hogy Kálmán is, bár mennyire palástolja, szokatlanul nyugtalan és izgatott. De hát csak üldögéltek és olvasgattak majdnem ebéd-ideig. Ekkor Kálmán fölállt és így szólt:

— Ma nem fogok veletek ebédelni. Megyek és kérek a mamától egy kis harapni valót. Addig te, Florácskám, itt maradsz. Azért van rád szükségem.

— Arra van szükséged, hogy itt üldögéljek?

— Éppen arra. És még valamire. Akár mit hallanál az alatt, míg odajárok, ne ijedj meg, hanem jó hangosan azt kiáltsd: »Kálmán mindjárt jön«.

Ezzel kiment és Flora most már igazán olyan formán érezte ott magát, mint valami mesebeli elátkozott kastélyban. Várt, nem tudta mit. Valljon mi az, amitől nem szabad megijednie? Leste, leste, de csak nem hallott semmit. Kálmán már vissza is tért, de nem történt semmi.

— Most menj, Floriczám, szólt Kálmán. Mamácska épp osztja a levest. Ebéd után jöjj ide vissza.

Sietett is Flora ebéd után vissza, ne hogy nélküle történjen ott valami. Nem is késett el. Délután megint csak üldögéltek és olvasgattak, ámbar úgy látszott, mint ha Kálmánnak óráról-órára nőne a nyugta-

lansága. Mind-untalan lecsapta a könyvet, fölugrott és föl-alá járt a szobában és izgatottan dörmögött. Florának már majd kifurta az oldalát a kíváncsiság, hogy hát mire várnak, lesnek itt? De már nem is

... ALADÁR ÁLLT ELŐTTÜK. (Lásd a 389. lapon.)

kérdősködött, mert Kálmán mindig csak ezt felelte:

— Majd meglátod . . . ha lesz mit látnod. Ha nem, hát nem!

Végre aztán egyszerre csak figyelni kezdett Kálmán és izgatottan kiáltott fel:

— Jön . . . hallom! Jön! . . .

Flora is figyelt és a föld-alatti titkos utat

elzáró ajtó felől mint ha neszt hallott volna. Azután hirtelen szinte fölsikoltott és hideg borzongás futott rajta végig . . . mert, akár a föld alól szólt volna valaki, tompa kiáltás hallatszott:

— Kálmán! Itt vagyok! Nyisd ki!

Kálmán oda rohant a titkos ajtóhoz és kinyitotta. Flora is oda sietett s a következő pillanatban álmélkodva kiáltott fel:

— Hiszen . . . ez . . . ez Aladár!
Igenis, Aladár állt ott előttük (Lásd a

SZOKATLAN MOTOLLA.

*Fruska bubám, csücsülj szépen csöndesen,
Hogy göngyömet jól felgöngyölgöthessem;
Ne motollálj kis karoddal szaporán,
Munkámmal hadd készülök el ma korán.
Vastagodik gombolyagom, gyönyörű —
Mint a márvány-golyóbis, oly gömbölyű!
Hogy ha rendén fötekertem, babuskám,
S apró munka-tarisznyámba csusztatám:
A karomra akasztom a tarisznyát,
S kötök neked pompás téli harisnyát.*

képet a 388. lapon.) sápadtan, támolyogva. Látszott, hogy alig-alig áll a lábán.

Kálmán oda sietett hozzá és karon fogta.

— Jőjj, Aladár . . . bátran bejöhetsz, jó helyre jutsz. Remélem, nincsenek nyomokban?

— Nem hiszem . . . nem tudja senki, felelé Aladár reszkető hangon, mialatt betántorgott a szobába. De nem is jöhetnek, mert az ajtókat becsuktam magam után . . . Ó! . . . alig bírtam . . . Már azt hittem, ott veszek abban a dohos alag-utban!

Kálmán a pamlaghoz vezette.

— Elkábultál abban a fojtó levegőben . . . pihenj kissé . . . igyál egy pohár vizet.

Aladár kimerülten dőlt a pamlagra és behunyta a szemeit. Flora szóttanul bámult rá. Hát ez volt a titok! Aladár volt ott a várban, bizonyosan fogva tartották és most a Kálmán segítségével megszökött a földalati uton.

Csak néhány pillanatig maradt Aladár fekvé. Aztán nagyott lélekzett s kábultságából fölocsudva, talpra ugrott és Kálmánnak a nyakába borult.

— Kálmán, kedves igaz barátom! Örökre hálás leszek jószágodért, hogy kiszabadítottál!

Kálmán nagyon komolyan felelt:

— Kedves Aladárom, még ne hálálkodjál, mert még nem bizonyos, hogy szabad vagy-é? Eddig a várban tartottak fogva, most egyelőre az én foglyom vagy. Ebből a szobából ki nem mozdulsz.

— Hogyan? Mit beszélsz? szolt Aladár meghökkenve. Nem értelek.

— Mindjárt megérted. Amit eddig a kedvedért tettem, azt tulajdonképen nem lett volna szabad tennem, sőt atyám határozott tilalma ellenére cselekedtem. De mégis megtettem, mert én hiszem azt, amit nekem megirtál. Csak hogy, tudod, az nem elég, hogy én hiszem. De ha atyám is elhiszi; ha be tudod neki bizonyítani, ő aztán segíthet rajtad; ha el nem hiszi, akkor . . . no akkor alkalmasint vissza küld oda, ahonnan jöttél.

Aladár ezt nagyon nyugodtan hallgatta.

— Jól van, szolt aztán. Vezess atyádhoz.

— Most még nincs itt, de ma este megérkezik és néhány hetet itt fog velünk tölteni.

— Ugy is jól van. Akkor hát estig itt maradok áristomban. De azt kikötöm, hogy senkinek sem szabad tudni róla, hogy itt vagyok. A várban úgy intéztem ugyan a szökésemet, hogy egy-hamar ne vehessék észre; de mégis gyanakszanak és bizonyosan itt is fognak keresni.

— Igen bizony, mondá Flora. Az a mérges néni mondta is, hogy újra el fog jönni. Jaj, ha eljönne!

(Folytatása következik.)

A HIU SZARVAS.

— Állat-mese. —

EGY hatalmas agancsos szarvas a forráshoz ment, hogy a szomját oltsa. Amint lehajolt és ivott, meglátta a saját képmását a vízben. Büszke megelégedéssel bámulta nagy agancsait, de annál keserűbben panaszkodott a miatt, hogy a lábai milyen csufak, szikár-csontosak. Igazán röstelni való!

Nem sokáig tünődhetett, mert vadászebek csaholása hallatszott. A szarvas eliramodott és gyors futással mihamar messze elhagyta az ebeket. A mezőn futott végig, be a sűrű erdőbe, hogy itt elrejtőzzék.

Itt azonban váratlanul elérte a veszedelem. Ágas-bogas nagy agancsai beleakadtak egy fának a lehajló galyaiba és úgy belefogóztak, hogy nem tudott hirtelen kiszabadulni. A vadászebek pedig ezalatt oda értek, rárohantak és agyon marcangolták.

— Ó én boldogtalan! sohajtá haldokolva. Megvettem jó lábaimat, melyek pedig megmentettek volna, míg azok a hiába-való agancsaim, melyekkel büszkélkedtem és hivalkodtam, vesztemet okozták.

A KIRÁLYFI-DENEVÉREK.

— Mese. —

(Képekkel a ezimlapon, a 392., 393., 396. és 397. lapokon.)

HOL volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren is tul: volt egyszer valamikor egy hatalmas és boldog királyi pár. Volt szép és nagy birodalma, derék és hűséges népe, vitéz serege, teli kincstára — de még sem ezekben találta a királyi pár az ő legfőbb örömét és boldogságát. Hanem volt mindezekon kívül a királyi párnak olyan kincse, melyet talán az egész birodalomért sem adott volna oda: hat derék fia.

Még fiatalok voltak a királyfiak. A legöregebbik is csak siheder-számba ment, a legkisebbik pedig talán az abéczébe sem fogott még bele. Virgoncz, jó kedvű kis csapat volt és a hopmesterüknek bizony-bizony meggyült a baja a leczkénél is a a sétánál is, mert hát a kis királyfiak sem voltak jobbak más fiuknál: szerettek pajkoskodni, csintalankodni; ám de igazán rosszat sohasem cselekedtek.

Egy napon, leczkéjük végeztével, mind a hatan kísértáltak a hopmesterökkel a nagy erdő felé. Vigan kergetőztek, még bukfenczet is hánytak, mert hát ott künn a szabadban nem köllött ugy ezerimoniáskodni, mint otthon a fényes királyi palotában; maga a király is azt kívánta, hogy a fiai

futkossanak kedvökre; csak arra legyen a hopmesternek gondja, hogy valami kárt ne tegyenek magukban. No, nem éppen könnyű feladat volt felügyelni a fél tuzat nyughatatlan királyfira.

Ezen a napon a királyfiak olyan tájé-kára vetődtek az erdőnek, ahol eddig még nem jártak. És a hopmesterök most sem akarta őket oda eresztteni.

— Nincs ott semmi különös látni való, mondá. Aztán meg . . . rossz hírű tájék.

— Ugyan miért? Talán rablók vagy fenevadak tanyáznak ott? kérdék a királyfiak.

— Nem éppen. De az a hire, hogy valami ördög-tócsa van ott s veszedelem érheti az embert.

— Már holmi kis pocsetától nem ijedünk meg! Inkább lássuk, milyen helyen lakik az az ördögös boszorkány.

És akarta, nem akarta a szegény hopmester, mentek az akaratos kis királyfiak tovább, mig csak a tócsához nem értek. Ez bizony nem volt szép. Zavaros iszapos vizén büzös tajték uszott, a partján bürök tenyészett. A királyfiak már odább akartak sétálni, mikor egyikök fölkiáltott:

— Nézzétek! Ott egy nagy teknős-béka mászik ki a vízből. Fogjuk el!

Nem lett volna nehéz elfogni, mert a teknős-béka csak nagyon lassan birt czamogni, s amint közel jutottak hozzá: fejét, farkát, lábait behuzta páncélja alá.

— Majd én reá állok, akkor kidugja a fejét! szolt a legöregebbik királyfi.

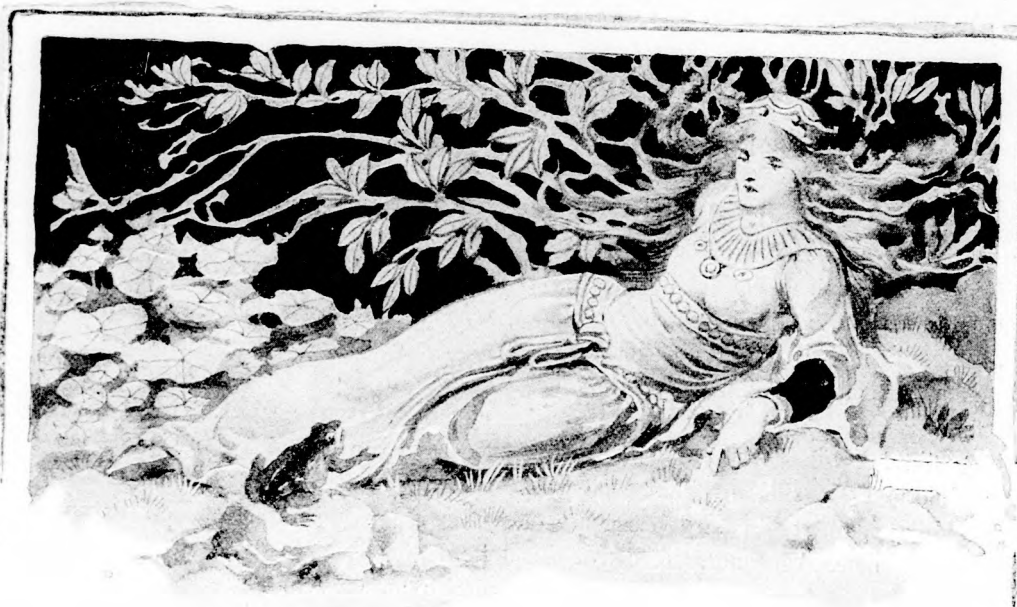
Rá állt a teknős béka hátára s ez csakugyan kidugta a fejét, farkát, lábait és lassan odább mászott, hátán a királyfival.

— Ez pompás multság! szolt a királyfi vigan. Teknős békán fogunk lovagolni.

— Csak hogy nagyon lusta paripa, szolt egyik öcsse. Várj csak, majd én hajtom! Vesszöt tört le egy bokorról és ütögette a teknős békát.

— Gyi te, lovacska! (Lásd a képet a ezim-lapon.)

Ha látták volna, milyen gonoszul pislog

. . . ÉN SZÓLTAM, FELELT A BÉKA. (Lásd a 394. lapon.)

a teknős-béka, talán nem mulatnak rajta oly nagyon. De így egyik a másik után oda lépett a teknős-béka hátára és vitette magát néhány lépésnyire. Voltaképen nagyon furcsa volt . . . egyik sem látta, az előtte való mikor lépett le a teknős-békáról, csak azt látta, hogy nincs rajta, tehát szabad a hely és ily módon rövid

idő alatt mind a hatan kivették részöket a multságból.

A hopmester, ki egy kicsit hátrább maradt, valami zajt hallott a feje fölött.

— Ejnye, már bizony későre jár az idő . . . már a denevérek is elő bujtak. Kedves hercegeim, induljunk haza!

Ezt a király-fiak felé kiáltotta . . . azaz ahol

még az imént látta őket. De most nem voltak ott.

— Már megint pajkoskodnak . . . elbujnak, meg akarnak tréfálni.

Kereste őket, de hiába. Kiáltozott, kutatótt . . . de a hat király-fiúnak nyoma sem volt.

— Haza szaladtak . . . Még kikapok, ha ő felsége meglátja, hogy nem vagyok velök.

Sietett haza, de nagy ijedelmére a királyfiak még nem tértek meg. És késő estig

sem jöttek meg. Lett aztán nagy riadalom és keresés. Az egész palota népsége megindult; test-örök, lakájok, inasok, urak, apródok mind nyakra főre futottak lámpással, szövétnekkal; bejárták az egész erdőt, kereszték-kutatták, de mind hiába . . . a hat királyfiúnak nyoma veszett.

Más nap is, meg harmadnap és azután hetekig folyt a kutatás az egész országban, de még a szomszéd országokban is . . . mind hasztalan; sehol senki sem látta a hat szép

. . . DUZZOGÓ KÉPPSEL VONULTAK BE. (Lásd a 395. lapon.)

kis királyfit. Ugy eltűntek azok, mint ha a föld nyelte volna el őket.

Vége lett a királyi pár boldogságának. A király búsan járt-kelt s még az ország dolgaival sem törődött, úgy hogy fenekestől felfordult minden az eddig olyan boldog országban. Hát még a királyné! Az szegény nem talált nyugtot sem éjjel, sem nappal, és annyit sirt, hogy végre már elapadt a könnyei forrása is; sápadtan,

szótlanul bánkódott, vigasztalást nem találva semmiben. Azzal töltötte napjait, hogy kisétált abba a szerencsétlen erdőbe, arra a tájakra, ahol az ő hat gyönyörű fia eltűnt. Abban bizakodott úgy titkon, hogy ott valamikor talán valami kis nyomra talál. De napok, hetek multak és minden reménykedése hasztalannak bizonyult.

Egy napon, amint szokott helyére sétált, egy csapat gyerkőcöt pillantott meg az

erdő szélén. Nagy ujjongással mesterkedtek ott valamiben, de amint a királynét észre vették, elfutottak. A királyné, mivel épp ott vezetett el az utja, megnézte mit mivelnek voltaképen? ... és hamar is kitalálta. Egy igen nagy kő, valóságos kis szikladarab hevert ott a földön, a kő alól pedig egy békának a feje látszott ki. A szegény pára kétségbe esetten tekintett föl s mármár halódva tátogatta a száját, alig bírván lihegni a reá nehezedeő súlyos kő alatt. A bús királyné nagyon megsajnálta.

— Ejnye, azok a vásott gyerekek! Igy akartak halálra gyötörni. Ne félj no, szegény béka, kiszabadítlak.

Lehajolt és bár nem csekély erő-feszítésebe került, végre mégis elhengerítette a nehéz követ. A béka szabaddá lett, de a nagy gyötrődéstől egyelőre mozdulni sem tudott. A királyné ezen már percze nem seghitetett, tehát lassan odább sétált.

Szomoru gondolataiba mélyedve bolyongott az erdőn. Végre elfáradt és a puha pázsitra heveredett. Egyszerre csak nagy csodálkozással hallja, hogy egy rekedtes, éppen nem kellemes hang így szól:

— Jóságos szomoru királyné, figyelj reám!

Szétrézt, nem látott senkit ... csak maga mellett a földön egy nagy békát, mely egészen olyan volt, mint amaz ott a kő alatt. És nagyon szelid, hálás tekintettel rézett a királynéira.

— Sajátságos! Csak nem ez a béka beszél?

— De igen, én szoltam, felelt a béka. (Lásd a képet a 392. lapon.) Te jó voltál hozzám, hát meg akarom hálálni.

— Mit tehetnél te a javamra, szegény csuf béka?

— Nem sokat, nem annyit, mint szeretnék, de mégis csak valamicskét. Tudom, min szomorkodol annyira, hát legalább megmondom, hol vannak a fiaid.

— O! Meg tudnád mondani?

— Meg. Itt lakom nem messze az ördög-tócsában. Mint afféle megvetett nyomorult lényt megtűr ott a tócsa ura, a gonosz varázsló, aki teknős-béka képében tanyáz ott. Ő rontotta meg a fiaidat. Láttam saját szemeimmel: a fiaid pajkos kedvvel tapostak rajta és ő sorra valamennyit denevérré változtatta.

A szegény királyné majd halálra vált.

— Az én gyönyörű fiaim ... denevérek! Ó szörnyű, szörnyű. ... És ... most jut eszembe ... egy idő óta egy csapat denevér minden este feltűnően röpköd a palota körül ... talán ép ők azok!

— Alkalmasint.

— Ó, kedves jó béka, hát azt nem tudnád megmondani, milyen módon lehetne őket megszabadítani?

— Azt nem tudom. De majd puhatolózom. A gonosz teknős-béka néha szóba áll velem. Talán kitudok tőle valamit. Jöjj el ide minden nap; mihelyt tudok valamit, fölkereslek.

El is járt a királyné oda pontosan s a béka egy napon végre szintén újra megjelent.

— Nem sokat tudhattam meg, de mégis valamit. Még pedig azt, hogy a hat királyfit csak hat olyan király-kisasszony mentheti meg, akik szintén testvérek.

— És mit köll tenniök?

— Azt nem birtam kicsikarni a gonosztól; már azért is boszus lett, hogy ennyit elárult. De hát egyelőre ez is valami. Ha

itt lesz a hat király-kisasszony, akkor talán majd rátalálunk a titok nyitjára.

Sietett a királyné haza és most már elmondott mindent a királynak. Meghányták-vetették a dolgot és abban állapodtak meg, hogy egyelőre nem szabad elárulniok, amit megtudtak. De a király rögtön szigorú parancsot adott ki, hogy halál fia, aki denevért mer megölni vagy csak bántani is. Azután elrendelte, kutassák ki, hol van olyan király, akinek hat leánya van.

Hát bizony ilyet találni nem volt könnyű. A követek bejárták az egész föld kerekét, míg végre valahol a világ végén találtak egy kis királyt, akinek éppen hat leánya volt. Igen, de ez meg nem akarta ide adni a lányait, a kis király-kisasszonyok sem akartak elmenni hazulról, mikor még csak azt sem tudják, minek és mennyi időre mennének ahhoz az idegen királyi párhoz? Sok alkudozás után a kis király mégis csak belé egyezett, hogy a leányai egy-két esztendőre oda menjenek, miután a bús királyi pár megfogadta, hogy úgy vigyáz rájuk, mint a szeme fényére, és minden egyes király-kisasszonyka annyi kincset visz majd haza, hogy a kis királynak az egész országa sem ér annyit.

Megérkezett a hat kis király-kisasszony; de ugyancsak duzzogó képpel vonultak be a palotába, (Lásd a képet a 393. lapon.) Nagyon vágyódtak szüleik után, semmi sem volt kedvökre, makranczoscodtak s a bús királyi párt szinte ellenségül tekintették. Pedig a szegény szomorú királyné, elrejtve bánatát, egyebet sem tett, csak a kedvökben járt, dédelgette, vendégelte őket, mesélt nekik, hogy megnyerje a szeretetüket.

— Máskép meg nem teszik! sóhajtá titkon;

Mert a hálás békától már megtudta, mit kell a kis király-kisasszonyoknak tenniök. Maga is megborzadt tőle.

— Nem szabad tudniok, miért és mégis meg kell tenniök . . . Ó! Lehetséges-é? El nem tudom hinni . . . nem hogy remélni merném!

A mesék, melyeket a királyné a kis király-kisasszonyoknak mesélt, sajtáságos módon mindig denevérekről szóltak. Szép mesék voltak mind egy szálíg és bizonyosan tetszettek is volna a kis király-kisasszonyoknak, ha ezek nincsenek örökké duzzogó kedvökben; de így nagy-begyesen azt kiáltották:

— Nem köll az ilyen mese! A denevér förtelmes jószág, utáljuk, gyűlöljük, hallani sem akarunk róla!

A legkisebbik király-leányka durczáskodott legkevesebbet. Sőt biz' ő nagyon szerette, ha a királyné nénike ölbe vette és dédelgette; szinte úgyér ezte, mint ha ott-hon a saját édes mamája ölben pihenne. És mikor egy napon ismét ott ült a királyné ölben s a többiek durczásan kiáltották, hogy gyűlölök a denevért, hallani sem akarnak róla . . . a kicsike észre vette, hogy végtelen szomorúság tükröződik a királyné arcán. Ez szinte bele nyilalt a kicsikének a jó szívébe.

— Én nem gyűlölöm . . . nem utálok, mondá szeretettel. Inkább mondj még újabb mesét a szegény üldözött denevérről.

A többi öt király-kisasszony gunyosan nevetve futott el, a kicsike azonban oda simult a szomorú királynéhoz és hallgatta, csöndesen hallgatta a beszédét.

És mikor aztán nyugalomra tértek, a kicsinyke király-leányka még mindig arra gondolt, amit hallott.

— Szegény csunya kis denevérek! Hiszen ők nem tehetnek róla, hogy olyan csunyak. Nem tesznek rosszat. Hát mért nem szereti őket senki? Én szeretni fogom... ó, én tudom, milyen jó az, ha engemet valaki szeret.

Kinyitotta az ablakot s egészen közel több denevért pillantott meg.

... TÖBB DENEVÉRT PILLANTOTT MEG.

— Ne féljetek, denevérek . . . én nem gyűlöllek . . . jertek közelebb . . . nem bántalak.

Egyik denevér, a legkisebbik, mint ha megértette volna, oda suhant az ablakba és a király-leányka vállára telepedett. Mi tagadás, a király-kisasszonyka az első pillanatban szinte megborzongott, de aztán hamar mást gondolt.

— A királyné nénike örülni fog, ha jól bánnak ezzel a szegénykével. De mivel bizonyítsam be, hogy szeretem? No . . . hát jól van . . . megcsókolom.

Még borzongott egy kicsit, hát behunyta a szemét és úgy csókolta meg a denevért. Aztán újra kinyitotta a szemét . . . hát biz' akkor ugyan csak nagyra ki is meresztette. Mert a denevért nem látta,

hanem látott egy aranyos göndör fürtű fiúcskát, aki ujjongva ugrott a nyakába és össze-vissza csókolta, mondván:

— Jaj te kedves jó leányka! Áldalak, hogy megmentettél!

A kis király-kisasszonyka még föl sem ocsudott ámulatából, mikor testvérei bejöttek a szomzéd szobából.

— Kivel beszélgetsz? Mit csinálsz? Nini . . . hát ez a fiú kicsoda?

Mikor megtudták, mi történt, ők is nagyon neki buzdultak. Hátha ők is mivelhetnek ilyen szabadítást? Siettek az ablakhoz és hívogatták a denevéreket. Ezek pedig szaporán jöttek, egy, kettő, három, négy öt . . . és pár pillanat múlva mindegyik helyett egy szép kis fiú állt ott: a hat királyfi a hat király-leányka mellett. Örömiükben tánczra kerekedtek és olyan zajt csaptak, hogy benyitottak a komornák, udvar-hölgyek.

— A királyfiak! Megjöttek a királyfiak! kiáltottak örvendezve.

Mihamar talpon volt az egész palota. Elő sietett a királyi pár is; és hogy aztán mekkora öröm és vigasság volt, azt le nem írhatom. Már bizony hajnalodott, mikor nyugalomra tértek.

. . . A JÓ BÉKA-KIRÁLY. (Lásd a 398. lapon)

Reggel a most már újra boldog királyné kísértált az erdőbe, hogy köszönetet mondjon a jó békának, aki megsegítette. A tócsa partján legelőször is a gonosz boszorkányos teknős-békát pillantotta meg, élettelenül; nem messzire guggolt a hálás jó béka.

— Már nem köll félnetek a gonosztól, mondá. Abban a pillanatban, mikor a fiaid megszabadultak, megtört az ő hatalmas vége lett az életének.

— Légy helyette hát te ura e tónak és királya minden békának, mondá a királyné.

És gyönyörű koronával, aranyos, drágaköves ékességekkel diszesítette föl s a jó béka-király aztán sokáig boldogan uralkodott. (Lásd a képet a 397. lapon.)

A kis király-kisasszonykák pedig nem voltak durczásak, nem is kívánczoktaz haza. Együtt vigadtak, növekedtek a királyfiakkal s mikor felnöttek, mindenik királyfi feleségül vette azt a király-kisasszonyt, aki megváltotta és azután boldogan éltek sokáig, sőt talán még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

MEGFELTÉSEK ES MEGFELTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 23-dik számában közölt pótló-rejtvény megfejtése:

Sív, Ima, Radó, Vén, Arab, Viz, Itél, Gát, Alap, Dév, Akar, Makó, Alak, Gyöz, Alant, Riteg,
= *Sírva vigad a magyar.*

Helyesen fejtették meg: Kocsis Margit, Freund Imike, Gyermek Kálmán, Marsovszky Imre és Gyula, Schwarz Béla és József, Mérey Ágosta, ifj. Bécsy Lajoska, Masjon Márta és Vili, Esterházy Erzsébetke, ifj. Bolyó Károly, Mo'nár Ferencz, Bajai János, Preisach Frida, Robitsek Anna (kinek az írása? *F. b.*), ifj. Körösi Károly, Somogyi Margit és Jolán, Ebeczky Gabriella, Hein Etelka, Boros Emmike, Szerdahelyi Iluska, Herzfeld Ella, Hollós László, Kossaczky Gyula, Adler Lajos, Bogyay Ernő, Khuen-Hédervary Károly. (A nevedet egészen ird ki, mert jövőre csak így vehetem föl a névsorba. *F. b.*) Krajcsovic Paula, Ottó és Sándor, Schwarz József és Béla, Szumrák Jenő, Nékám István és Ervin, Reich Alfréd, Balogh Gáborka, Kocsis Zoltán, Baronyi Bandi, Breszlauer Blanka, Nestlinger Miklós és Emil, Mándy Thyra (Örömmel vettem takaros leveledet. *F. b.*), Kramer Margit, Graeff Paula és Márta, Vajda Marietta és Feri, Pilz Erika és Felice, ifj. Némethy Károly, Jurenák Ferencz, Veress Gizike, Krivány Dénes és Jankó, Keresztély Ernő, Rosenfeld Irén és Pali, Bohrandt Lajos, Záborszky Mariska és Dezső, Kis Károly, Dukesz Anna és István, Przybilla Jenő, Ament Ferencz, Starzsinszky László, Starzsinszky Ferencz (ha testvérek vagytok Lászlóval, fölösleges külön-külön levélben vagy levelező-lapon írnotok. Mint jó testvérek megférhetettek egy lapon is. *F. b.*). Sier

Friczike, Kálmán Mariska, Kazy Livia, Kalmár Rózsa, Herczeg Ilona és Albert, Zmeskál Pistike.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Szumrák Jenő, Beszterce-Bányán*, kinek a jutalom-könyvet (*»Rüstig Zsigmond, az új Robinson.«* írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*, 94 képpel, kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Wolff Anna, Nékám István és Ervin, Przybilla Jenő, Badies Gizé.

VIG FELADVÁNY.

„Nem igaz!”

Bandi (az ajtó felé rohan.) *Mama! Mama! Kláríka torkoskodik!*

Kláríka. — *Nem igaz! . . . mert ő is torkoskodott.*

Mondjátok: hol rejlik ebben a kicsi történetben a tréfa?

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„**A tarka könyv.**”

Százötven elbeszélés, írta **Hoffmann Ferencz**. Negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Török testvérek. Természetes, hogy a *legszer- galmasabb megfejtők* számára a jutalom-sorsolást még ez évben megtartom. Az eredményt a jövő heti számban fogom kihirdetni, mely a karácsonyi és egyuttal ez évnek és e kötetnek is az utolsó száma lesz. — **Brogyán Andris.** Örülhetsz a polai kirán- dulásnak. Az ottani ó-római circus a legszebb s a legépebb római emlékek sorába tartozik. — **Ull- mann Elek.** Küldesz egy halom szót s nem mon- dod meg, mikép sorakozik az rejtvényyé. Te meg igazán németországi, német fölliratu lev. lapon irsz nekem, pedig N.-Kanizsa sincs Szászország- ban, mint az a frankenbergi lap, amelyre soraidat vetted. — **Reich Alfréd.** »Nyelvében éi a nem- zet«. Ezt első sorban magadnak kellett volna vallanod. Az a kereskedő nem tartana német felir- atu lev. lapot, ha vevőkre nem számítana. — **Pick Imre és Marcel.** A vállalkozástok dicsé- retes. — **Majsán Imre.** A »cizmás kandur« mesé- jét megszerezheted minden könyvkereskedésben. — **Krámer Margit.** Ha a te megszökött szarkád »életrajzát« vonzóan tudod megírni, ki is adom. — **Esterházy Erzsébetke.** Azt írod, hogy dehog- y lőttél őzikét, nyulat! Hogy nem is nézheted, mikor szegények bukíenczeznek, mikor a halálos lövés éri őket. Ez nemes és jó szíveéskedről teszen tanu- ságot. Pedig láttam ám harmadéve a gasteini hegyeken zerge-vadászatot, midőn egészen gyer- mek-leányka lődözte a kicsi zerge-gödölyéket. Az igaz hogy tökéletlenül, mert a vadász-mester adta meg a vergődő bájos állatkáknak a kegyelem- dőfést, hogy ne soká kiñlődjának. — **Weiss Erzs.** Igyekezem a kívánságnak megfelelni, már csak a régi barátság kedvéért is. — **Stern Miksa.** A felét itt marasztaltam. Külön számok küldé- sére, ezt beláthatod, nem vállalkozhatom. — **Jeszenszky Miklós.** Biz' azok a te rajzaid még ákom-bákom rajzok, de én hivatás nyomait látom bennök. Még idővel tán jeles festő-művész is válhatik belőled. Persze, kellő szorgalom mellett s egyéb tanulásaid elhanyagolása nélkül. — **R. L. (M. Szmbt.)** Köszönettel mellőzöm. — **Kis szóra- kozott (Budapest.)** Ismét egy szeleburdi, aki a 21. sz. rejtvényének megfejtése alól kifelejtette a nevét. Ki vagy? — **Győri Géza és Pál.** Ügye- sebbet válasszatok. — **Hollaky Ferencz.** Kérése- det, hogy Rosszcsont Ferke megint állana már elő, közölni fogom a jó Ida néniével. — **Eötvös Helén.** Ügyes. Besoroztam. — **Vajda Mariette és Feri.** Jó, de kelleténél könnyebb. — **B. N. Rajz- zal** díszítve jelen meg. — **Mársik Olga.** Ha- sonló szép elbeszéléseket találsz a »*Forgó bácsi könyvtára*« című gyűjteményben, mely kötetenként is kapható. — »**Barsi Dezső**« név-aláírással Zentá- ról lev. lapot vettem, melynek sorai alá az írója úgy sejtem, nem a maga nevét tette. Szándékosan ferditett vonásoknak látszanak. — **Kövér Miczike.**

Amit mondasz, hogy t. i. az »ódon vár titkának« a folytatása ott hagyja el, ahol legérdekesebb: az írójára nézve hízelgő; de ő azzal felel, hogy vala- mikor és valahol csak meg köll szakítani, sőt, ha ideje megérkezett, végét is vetni. — **Popper Kamilla.** Már közelebb kerül olvasásba. A leg- jobbat reményelem. — **Décsy Lajoska.** Ha a jó Isten kedvezésekép fogod fel, hogy neked jutott a nyermény, nem lehet ellene kifogásom. De az ilyen apróságokban mégis csak a vak szerencse működik s nem az Isten keze, aki a világ sor- sát igazgatja. — **Adélka.** Ma reggel egy madárka kopogtatott az ablakomon. Azt hozta hírül, hogy egy bizonyos kis lány darab ideig nem szopo- gatta a nyelvét, de azután megint csak folytatta. Ugyan ird meg, igazat beszélt-e az a kis madár? — **Mezey testv.** A minapi leveleteket nem kaptam meg. A rejtvényt besoroztam. A vonalzást, holmi egyébre alkalmatlan papiroson, egy kevés gyá- korlattal megtanulhatjátok. Vonalat huzni írás alá czeruzával szoktak. — **Keresztély Ernő.** Kél- lemes tudomásul veszem szép haladásodat rendes tanulmányaidban és a zongorában. — *Több levél- ről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Kis Károly Girardi Margittal.

Kis Értesítő.

Örömmel jelentem nektek, hogy a „KIS L A P“ külön anyagalkája a szt. Karácsony ünnepére kedves ajándékkal fog megör- vendeztetni benneteket.

F. b.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Hollós László 50 kr. — Weisz Mariska 1 frt.*)

Az ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

F. b.

* Figyelmeztetek, hogy máskor óvatosabb légy a pénzzel. A forintod félig kilógott a tépett borítéktól.

F. b.

A „KIS L A P“ minden kötetéhez díszes szín-nyo- matu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferenciek-tere 3.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1898-iki első félévi folyamára.

A „Kis Lap“ 54-dik kötetére.

A FOLYÓ év és vele a »Kis Lap« most folyó kötete végéhez közeledvén, megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap«-nak az új évvel meginduló új, immár **ötvennegyedik** kötetébe.

Fennállása **huszonhetedik** esztendejében a »Kis Lap« bátran mellőzhet minden hangzatos szót. Nincs az országnak olyan része, ahol már évtizedek óta ne ismernek a »Kis Lap«-ot, mint a magyar gyermek-világ legkedvesebb barátját, szórakoztatóját és egyuttal oktatóját. Elég, ha az eddig megjelent immár egész kis könyvtárt alkotó ötvenhárom kötetre mutatunk rá, azzal a kijelentéssel, hogy az új kötet az előzőknek méltó folytatása lesz.

Mind *Forgó bácsi* a szerkeztő, mind a kiadó-tulajdonos *Athenaeum-társaság* fáradtságot és áldozatot nem kimélő gondossággal készítették elő az ujévvel meginduló új kötet tartalmát. Mindjárt az első számban

„A jó pajtások kincse“

czimmel hosszabb elbeszélés fog kezdődni, a diák-életből vett vonzó és érdekes történetet nyújtva, számos képpel; lesz újra

szindarab

eljátszásra alkalmas, és folytatni fogjuk a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

czimű hazafias rajzokat is hazánk multjából, lelkesítőül a fogékony magyar gyermek-világnak. Az előkészített számos egyéb közlemény közt lesz

„Csodálatos utazások“

czimmel egy épp oly regényes, mint érde-

kes sorozat, ugyszintén folytatást nyernek még

„Vad Laczi rajzai.“

e pompás figura-rajzok és lesz újabb sorozat *büvészet* is. Minden szám közöl továbbá, ugy mint eddig, kisebb elbeszéléseket, meséket, ismeret-terjesztő cikkeket, költeményeket **művészi rajzok** kíséretében, ugy szintén minden számban lesz ezentul is fejtörő rejtvény, feladvány s minden héten **jutalomkönyv** kisorsolása a megfejtők közt, az év végén pedig külön **jutalmak kisorsolása** a legszorgalmasabb megfejtőknek. Változatlanul maradnak a régi rovatok: **Forgó bácsi postája**, mely minden kis olvasónak minden kérdésére választ és felvilágosítást ad; a „**Jó Szív**“, mely könyörületos adakozásra nyújt módot a tehetősebbeknek; a „**Levelezés**“, mely alkalmat ad a kis olvasóknak, hogy egymással érintkezésbe jussanak, stb.

Uj-évkor minden előfizetőnek, réginek és újnak, külön kedves **meglepetést** visz a »Kis Lap« új kötetének első száma.

Gyűljetek tehát, magyar fiúk és leányok, az új kötetnél is a »Kis Lap« régi diadalmas zászlaja alá, a régiek hozzanak újakat magukkal, mindnyájokat szeretettel öleli szívéhez

Forgó bácsi.

*

Kérjük t. előfizetőinket, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Egész évre ... .. **4 frt**

Félévre ... .. **2 ..**

Negyedévre ... .. **1 ..**

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.